

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Urtos/6/2025
Identifikačné číslo spisu: 7625010344
Dátum vydania rozhodnutia: 28.10.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:7625010344.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Mariána Mačuru a JUDr. Beáty Javorkovej, v trestnej veci proti odsúdenej P. S., pre trestný čin závažnej lúpeže v rámci organizovanej skupiny podľa § 242 ods. 1 Nemeckého trestného poriadku a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 28. októbra 2025 v Bratislave o sťažnosti prokurátorky Krajskej prokuratúry v Košiciach proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 11. septembra 2025, sp. zn. 8Ntc/10/2025, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietá sťažnosť prokurátora.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach uznesením z 11. septembra 2025, sp. zn. 8Ntc/10/2025, podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona podmienične prepustil odsúdenú P. S. z výkonu trestu odňatia slobody v trestnej veci Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Ntc/15/2024. Zároveň podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona určil odsúdenej skúšobnú dobu na dva roky za súčasného nariadenia probačného dohľadu nad odsúdenou na dva roky. Podľa § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona uložil odsúdenej povinnosť podrobiť sa v súčasnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podmieničné prepustenie odsúdenej odôvodnil prvostupňový súd v podstate tým, že odsúdená spĺňa tak formálnu podmienku pre jej podmieničné prepustenie a to vykonanie 2/3 uloženého trestu [§ 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona], ako aj obe materiálne podmienky, keď svojím správaním vo výkone trestu a plnením svojich povinností preukázala polepšenie a súčasne sa môže od nej očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život (§ 66 ods. 1 Trestného zákona). Odsúdenej bol mimo iné uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky pre trestný čin lúpeže spáchanej v rámci organizovanej skupiny, 3-násobný trestný čin krádeže spáchanej v rámci organizovanej skupiny a pre zárobkový počítačový obchod spáchaný v rámci organizovanej skupiny podľa nemeckého trestného zákona. Naplnenie materiálnych predpokladov pre podmieničné prepustenie odsúdenej skonštatoval krajský súd na podklade jej kritického postoja k spáchanej trestnej činnosti, udržiavaním sociálneho kontaktu so svojimi príbuznými, ako aj skutočnosti, že vo výkone trestu odňatia slobody je po prvýkrát. Krajský súd

prihliadal aj na to, že aj ústav na výkon trestu odňatia slobody odporúčal podmienené prepustenie odsúdenej z výkonu trestu odňatia slobody za súčasného uloženia vhodných obmedzení a povinností. Pri rozhodovaní o dĺžke skúšobnej doby, počas ktorej sa bude musieť odsúdená podriadiť probačnému dohľadu a splniť povinnosť jej uložení, prihliadol súd prvého stupňa na zvyšok nevykonaného trestu odňatia slobody, s tým, že dostatočne dlhá skúšobná doba ako aj probačný dohľad preverí, či odsúdená povedie riadny život.

Proti vyššie uvedenému uzneseniu podala ihneď po jeho vyhlásení prokurátorka sťažnosť, ktorú odôvodnila písomným podaním z 30. septembra 2025, v ktorom uviedla, že krajský súd nemal pre posúdenie materiálnych podmienok pre podmienené prepustenie odsúdenej z výkonu trestu odňatia slobody dostatočný podklad, keďže vychádzal pri svojom rozhodovaní výlučne z hodnotenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom bola odsúdená umiestená od 24. júna 2025 a ktoré je pre rozhodnutie o podmienenom prepustení nedostatočné, pričom v tejto súvislosti poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Urtost 6/2019 z 8. augusta 2024. Odsúdená bola doposiaľ 8-krát súdne trestaná spravidla pre majetkovú trestnú činnosť, ktorá bola pravdepodobne hlavným zdrojom jej príjmov, keďže odsúdená nemá dostatočné vzdelanie. Navrhla preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil sťažnosťou napadnuté uznesenie a Krajskému súdu v Košiciach uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako nadriadený súd preskúmal na podklade uvedenej sťažnosti, ktorú podala oprávnená osoba včas, v súlade s § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým bola podaná sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce týmto výrokom a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátorky nie je dôvodná.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu netrpí žiadnymi podstatnými chybami, ktoré by bez ďalšieho odôvodňovali jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa, aby v nej znovu konal a rozhodol. Pritom v rámci takto riadne vedeného konania boli vykonané dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie o žiadosti odsúdenej P. S. o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, pričom strany v konaní žiadne návrhy na vykonanie dokazovania, resp. doplnenie vykonaného dokazovania nenavrhli. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého uznesenia zároveň, rešpektujúc ustanovenie § 176 ods. 2 Trestného poriadku podrobne uviedol skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, dôkazy, o ktoré oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení jednotlivých dôkazov, ako aj právne úvahy, ktoré ho viedli k záveru, že odsúdená P. S. plnením svojich povinností a správaním vo výkone trestu preukázala polepšenie a môže sa od nej dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Najvyšší súd sa s týmto, vo všetkých smeroch logickými a presvedčivými dôvodmi napadnutého uznesenia, podstata ktorých je uvedená vyššie, plne stotožnil a nad ich rámec, so zreteľom na uplatnené sťažnostné námietky dodáva:

Pri rozhodovaní o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody je potrebné vždy zhodnotiť osobu odsúdenú a celý jeho doterajší život, vrátane jej správania pred spáchaním trestného činu, správania, ktoré viedlo k jeho spáchaniu, ako aj správania vo výkone trestu odňatia slobody. Tieto okolnosti pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale je nutné ich posudzovať vo vzájomných súvislostiach. Len tak je totiž možné spoľahlivo posúdiť, či aktuálne správanie sa odsúdenej a plnenie jej povinností vo výkone trestu odňatia slobody nie je len vonkajším prejavom jeho prispôsobenia sa prostrediu ústavu na výkon trestu, ale je výrazom skutočných zmien jeho osobnosti odôvodňujúcich nádej, že v budúcnosti povedie riadny život (primerane napr. rozhodnutie uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu pod č. 10/1963).

Zároveň platí, že hoci možnosť nápravy páchatel'a je jedným z kritérií pri určovaní druhu a výmery trestu (§ 34 ods. 4 Trestného zákona), nemožno vždy presne predvídať, ako sa účinok výkonu uloženého trestu u jednotlivých páchatel'ov v konkrétnom prípade prejaví. Výkon trestu odňatia slobody pritom predstavuje ústavným poriadkom predvídaný zásah do základných práv a slobôd páchatel'a iba za predpokladu, že ide o opatrenie v demokratickej spoločnosti nevyhnutné a sledovaný cieľ (účel trestu)

nemožno dosiahnuť inak. Z toho plynie, že pokiaľ odpykanou časťou trestu odňatia slobody [vo výmere spĺňajúcej formálnu podmienku podmieneného prepustenia - § 66 ods. 1 písm. a), písm. b), § 67 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona] už boli náprava páchatel'a a ochrana spoločnosti dosiahnuté, resp. to možno dôvodne predpokladať, je ďalší výkon tohto trestu nepotrebný a tiež neodôvodnený.

V tomto kontexte poukazuje najvyšší súd predovšetkým na to, že hoci podľa príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody sa resocializačná prognóza odsúdenej P. S. javí byť, vzhľadom na stredné riziko sociálneho zlyhania, menej priaznivou, samotný ústav na výkon trestu odňatia slobody s poukázaním na kritický postoj odsúdenej k spáchanej trestnej činnosti a rodinné väzby navrhol jej podmienené prepustenie.

Pokiaľ ide o kriminálnu minulosť odsúdenej, táto bola síce sedemkrát súdne prejednáváná, avšak vo vzťahu k všetkým rozhodnutiam súdov sa na ňu hľadí akoby nebola odsúdená (okrem vykonávaného trestu), a tak z perspektívy možnosti jej resocializácie je nutné prihliadnuť, že až na podklade posledného odsúdenia bolo na jej prevýchovu vplyvané výkonom trestu odňatia slobody, inými slovami v prípade odsúdenej ide o jej prvý výkon nepodmieneného trestu odňatia slobody.

Zároveň je potrebné konštatovať, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by odsúdená bola akokoľvek disciplinárne potrestaná počas výkonu trestu odňatia slobody, resp. absentujú akékoľvek negatívne záznamy voči jej správaniu počas výkonu trestu odňatia slobody. V kontexte sťažostnej argumentácie prokurátorky je potrebné uviesť, že skutočne v konaní absentuje správa o priebehu výkonu trestu odňatia slobody odsúdenej počas výkonu trestu odňatia slobody v Nemecku, na strane druhej zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 11. septembra 2025, na ktorom krajský súd rozhodoval o návrhu odsúdenej o jej podmienené prepustenie, plynie, že prokurátorka počas celého pojednávania nenavrhol doplniť dokazovanie o takúto správu, napriek tomu, že absenciou uvedenej správy argumentuje pri zdôvodnení sťažnosti, čo považuje najvyšší súd za nenáležité.

Pokiaľ prokurátorka v podanej sťažnosti argumentuje, že ani nemecký súd odsúdenú neprepustil z výkonu trestu odňatia slobody, keďže jej návrh na podmienené prepustenie bol 1. decembra 20214 zamietnutý, je potrebné v tejto súvislosti uviesť, že z uvedeného rozhodnutia predovšetkým vyplýva, že hlavným dôvodom zamietnutia sťažnosti bola skutočnosť, že vo výkone trestu odňatia slobody bola ku dňu rozhodovania desať mesiacov (9. februára 2024 do 10. decembra 2024), pričom za „tento čas nebolo spracovanie kriminogénnych faktorov ešte ukončené“, a to s prihliadnutím aj na to, že „nemala prostredie, do ktorého by mala možnosť sa vrátiť, keďže „jej domácnosť v Drážďanoch bolo medziasom zrušená“. Z uvedeného možno uzavrieť, že dôvodom na zamietnutie jej žiadosti o podmienené prepustenie nemeckým súdom bola v podstate relatívne krátke pôsobenie výkonu trestu odňatia slobody na jej prevýchovu a nie akékoľvek tresty, či negatívne poznatky z priebehu výkonu trestu odňatia slobody.

Od uvedeného rozhodnutia nemeckého súdu došlo k viacerým zmenám, jednak odsúdená už k dňu rozhodovania najvyššieho súdu vykonala z uloženého trestu odňatia slobody takmer 2 roky a 8 mesiacov, má vytvorené podmienky pre jej začlenenie do riadneho života po výkone trestu odňatia slobody (vyjadrenie odsúdenej pred súdom prvého stupňa, že v prípade podmieneného prepustenia má zabezpečené bývanie a prisľúbenú prácu v tržnici).

Najvyšší súd závery o splnení materiálnych podmienok pre rozhodnutie o podmienenom prepustení odsúdenej vyhodnotil aj s prihliadnutím na to, že odsúdenú do ukončenia výkonu trestu odňatia slobody ostávali 4 mesiace, pričom vzhľadom na doterajší, ňou vykonaný trest odňatia slobody vo výmere takmer 32 mesiacov ďalší okamžitý výkon zvyšku trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, práve naopak podľa najvyššieho súdu, hrozba premeny zvyšku trestu odňatia slobody počas plynutia súdom uloženej skúšobnej doby sa javí ako najvhodnejší spôsob zavŕšenia výkonom trestu odňatia slobody sledovanej resocializácie odsúdenej.

Zohľadniac všetky vyššie uvedené okolnosti a najmä skutočnosti, že v prípade odsúdenej ide o jej prvý

výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody, dospel aj sťažnostný súd k záveru, že odsúdená P. S. plnením svojich povinností a svojim správaním počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody preukázala polepšenie do takej miery, že od nej možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Pre dosiahnutie účelu trestu tak už nie je nevyhnutný jeho výkon, ale stačí hrozba výkonu jeho zvyšku v prípade, že odsúdená napriek uloženým obmedzeniam nepovedie riadny život, a to za súčasného uloženia dohľadu probačného a mediačného úradníka nad odsúdenou počas plynutia skúšobnej doby za súčasného uloženia povinnosti programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Z týchto dôvodov najvyšší súd zamietol sťažnosť prokurátorky ako nedôvodnú.

Senát rozhodol v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.